

3. Стандарти. Что такое стандарт? [Електронний ресурс]. – Сайт ІСО (ISO). – Режим доступу: <http://www.iso.org/iso/ru/home/standards.htm>
4. Library of PMI Global Standards. [Електронний ресурс]. – Сайт Інституту управління проектами PMI. – http://www.pmi.org/en/PMBOK-Guide-andStandards/Standards-Library-of-PMI-Global-Standards-Projects.aspx#Foundational_Standards

ВИХОВАННЯ СТУДЕНТА ЯК СОЦІАЛЬНО АКТИВНОЇ ОСОБИСТОСТІ

Несват Н.А.

(Полтава, Україна)

Поміж інших проблем, що стоять на заваді повноцінного розвитку суспільства на загальноцивілізаційних засадах, однією з вагомих може стати недостатня громадська свідомість і активність членів соціуму. Як слушно стверджує Ю. Вінтюк, «низька громадська активність громадян має згубні наслідки для кожної держави. Адже без неї неможливо реалізувати самоврядування як у громадах, так і на рівні районів, міст, на всіх рівнях, що відкриває широкі можливості для зловживань посадовців, сприяє поширенню таких негативних явищ, як бюрократизм, корупція, що унеможливує повноцінну діяльність суспільних інституцій, поглиблює тотальну соціально-економічну кризу» [1, с. 236].

Періоди, коли зростає суспільний песимізм, зневіра у можливості окремої людини щось змінити в своєму житті та житті всього соціуму, час від часу виникають у житті кожної країни. Проте саме завдяки громадській активності окремих людей і спільнот, усвідомленню своєї причетності до всього, що відбувається навколо, ці аморфні періоди долаються, поновлюється рух суспільства до прогресивних змін, спостерігається його прогресивний розвиток.

З огляду на це, важливим завданням закладів вищої освіти є поєднання професіоналізуючого впливу на студента із впливом виховним, таким, що, насамперед, сприяє вихованню в нього особистісних передумов соціальної активності.

За визначенням М. Уйсімбаєвої, «соціальна активність особистості розглядається як одна з найважливіших умов соціалізації особистості у процесі виховання, навчання і самовиховання, під час якого людина усвідомлює себе в суспільстві як особистість. Результатом цього є засвоєння соціальних норм і цінностей, на основі яких формуються якості особистості» [2].

Разом із тим, за даними Фонду «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва станом на 19 березня 2020 р., «кожен третій українець (32,8%) зазначає, що з певною регулярністю бере участь у житті своєї громади, в той час як до діяльності громадських організацій долучається трохи менша частка громадян (16,9%).

Щодо різних форм демократичної участі, респонденти в основному залучені до роботи громадських комітетів (8,1%), участі у громадських слуханнях (6,4%) та мирних зібраннях (4,4%), готові подавати скарги стосовно інфраструктурних питань (5,2%) та ініціювати чи підписувати електронні петиції (4,2%)» [3].

Як бачимо, досить незначна кількість наших співгромадян є насправді соціально активними, хоча, як показують наші спостереження, на побутовому рівні кількість тих, хто невдоволений організацією певних сторін суспільного життя є набагато більшою.

Стосовно обізнаності щодо громадських активностей Фонд констатує, що «приблизно сім з десяти українців (67,5%) знають про можливості участі у мирних зібраннях з конкретних питань. Українцям також відомо про можливість повідомити місцевим органам влади про інфраструктурні проблеми особисто або телефоном (64,6%) та створити будинковий, вуличний чи квартальний комітет або брати участь у роботі такого комітету (60,0%). Громадянам найменше відомо про ті форми активізму, що вимагають певних експертних знань, таких як участь в офіційному дорадчому органі

(38,5%) та обговорення законопроектів (38,8%)» [3]. Отже, проблема не стільки в недостатній обізнаності громадян, скільки у внутрішній пасивності, неготовності включатися у громадську діяльність з особистісних причин.

Тож ми обстоюємо думку, що у практиці вищої школи, яка сьогодні дає шлях у життя більшості української молоді, слід особливу увагу приділяти саме формуванню навичок соціально активної поведінки, призвичаювати студентів до небайдужості не лише на рівні констатування недоліків, а й шляхом активного залучення до усунення проблем на суспільному рівні.

Список використаних джерел:

1. Вінтюк Ю. Особливості мотивації до громадської активності у студентів у сучасних умовах / Ю. Вінтюк // Соціогуманітарні проблеми людини. – 2010. – №4. – С. 236–245.
2. Уйсімбаева М. Соціальна активність особистості як чинник суспільного розвитку / М. Уйсімбаева. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу до дж. https://www.cuspu.edu.ua/ua/2014-rik/2-mizhnarodna-internet-konferentsiya-2014/section-3/1273-socialna_aktivnist_osobistosti_yak_chinnik_suspilnogo_rozvitku
3. Українці залучені до громадської діяльності, але уникають активної участі: результати соціального опитування // Фонд «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва: офіційний сайт. [Ел. ресурс]. – Режим доступу до дж. <https://dif.org.ua/article/ukraintsi-zalucheni-do-gromadskoi-diyalnosti-ale-unikayut-aktivnoi-uchasti>

МОДЕЛЬ ЗБЕРЕЖЕННЯ ЗДОРОВ'Я СТУДЕНТІВ ПРИРОДНИЧОГО ФАКУЛЬТЕТУ ПОЛТАВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ В.Г. КОРОЛЕНКА

Новописьменний С.А.
(Полтава, Україна)

Тенденції розвитку освітніх інститутів сучасного суспільства в цілому характеризуються прагненням актуалізувати увагу населення на проблемі збереження здоров'я.

Стан здоров'я студентів природничого факультету залежить від багатьох чинників: біологічних, природно-кліматичних, екологічних тощо. Найважливішим чинником є освітньо-культурне середовище у якому відбувається розвиток особистості [3].

Як зауважується в багатьох дослідженнях і як свідчить реальна педагогічна практика, освіта сьогодні має патогенний характер і багато в чому негативно, відбивається на стані здоров'я студентів, призводить до ослаблення їх адаптивних, можливостей.

Однією з наріжних компетенцій особистості, на формування якої важливо зосередити увагу факультету (відповідно до вимог компетентнісного підходу як методологічного підґрунтя сучасної освіти), є компетенція збереження здоров'я.

Виходячи з вищесказаного, можна зазначити, що найважливішим завданням сучасного навчального закладу, орієнтованого на збереження та зміцнення здоров'я є ефективний, гармонійний розвиток, безболісний «вступ» у завтрашнє життя з досить жорсткими вимогами до особистості.

Основна мета нової моделі навчального закладу сприяння здоров'ю, виховання здорової, висококультурної, працездатної, гармонійно розвиненої особистості, яка може реалізуватися в полікультурному просторі, створення соціального й фізичного середовища, яке б сприяло зміцненню фізичного, психічного та духовного здоров'я студента [1].